

Hymn to St. Cecilia (1942)

Hymne aan St. Cecilia

Benjamin Britten (1913-1976). *Words by W. H. Auden.*

Part I

In a garden shady this holy lady
With reverent cadence and subtle
psalm,
Like a black swan as death came on
Poured forth her song in perfect calm:
And by ocean's margin this innocent
virgin
Constructed an organ to enlarge her
prayer,
And notes tremendous from her great
engine
Thundered out on the Roman air.

Blonde Aphrodite rose up excited,
Moved to delight by the melody,
White as an orchid she rode quite
naked
In an oyster shell on top of the sea;
At sounds so entrancing the angels
dancing
Came out of their trance into time
again,
And around the wicked in Hell's
abysses
The huge flame flickered and eased
their pain.

Blessed Cecilia, appear in visions
To all musicians, appear and inspire:
Translated Daughter, come down and
startle
Composing mortals with immortal fire.

In een schaduwrijke tuin liet deze heilige dame,
met eerbiedige cadans in een subtiële psalm,
Als een zwarte zwaan bij wie de dood naderbij
kwam,
In volmaakte kalmte haar gezang schallen:
En aan de rand van de oceaan bouwde deze
onschuldige maagd
Een orgel om haar gebed kracht bij te zetten
En daverende noten donderden uit haar grote
machine
over de Romeinse lucht.

De blonde Afrodite stond opgewonden op,
In verrukking gebracht door de melodie,
Zo wit als een orchidee reed ze geheel naakt
In een oesterschelp over het zee-oppervlak;
Bij zulke betoverende klanken kwamen de engelen
Dansend uit hun trance de tijd weer binnen,
En rond the verdorvenen in de peilloze diepten van
de hel
Flikkerde de enorme vlam en verzachtte hun pijn.

Gezegende Cecilia, verschijn in visioenen
Aan alle musici, verschijn en inspireer:
Ten hemel gevoerde dochter, daal af en verbijster
Componerende stervelingen met onsterfelijk vuur.

Part II

I cannot grow;
I have no shadow
To run away from,
I only play.

I cannot err;
There is no creature
Whom I belong to,
Whom I could wrong.

Ik kan niet groeien;
Ik heb geen schaduw
Om van weg te rennen,
Ik speel slechts.

Ik kan niet dwalen;
Er is geen schepsel
Aan wie ik toebehoor,
Dat ik onrecht zou kunnen doen.

I am defeat
When it knows it
Can now do nothing
By suffering.

All you lived through,
Dancing because you
No longer need it
For any deed.

I shall never be
Different. Love me.

Blessed Cecilia, appear in visions
To all musicians, appear and inspire:
Translated Daughter, come down and
startle
Composing mortals with immortal fire.

Ik ben de nederlaag
Als die weet dat hij
nu niets kan doen
Door te lijden.

Alles wat je beleefd hebt,
Dansend omdat je
het niet langer
Voor enige daad nodig hebt.

Ik zal nooit anders zijn.
Houd van me.

Gezegende Cecilia, verschijn in visioenen
Aan alle musici, verschijn en inspireer:
Ten hemel gevoerde dochter, daal af en verbijster
Componerende stervelingen met onsterfelijk vuur.

Part III

O ear whose creatures cannot wish to
fall,
O calm of spaces unafraid of weight,
Where Sorrow is herself, forgetting all
The gaucheness of her adolescent state,
Where Hope within the altogether
strange
From every outworn image is released,
And Dread born whole and normal like
a beast
Into a world of truths that never
change:
Restore our fallen day; O re-arrange.

O dear white children casual as birds,
Playing among the ruined languages,
So small beside their large confusing
words,
So gay against the greater silences
Of dreadful things you did: O hang the
head,
Impetuous child with the tremendous
brain,
O weep, child, weep, O weep away the
stain,
Lost innocence who wished your lover
dead,

O oor wiens schepselen niet kunnen wensen te
vallen,
O kalmte van ruimtes die niet bang zijn voor
gewicht,
Waar het verdriet zichzelf is en al de
onbeholpenheid
Van haar puberteit vergeten heeft,
Waar de Hoop binen het volstrekt vreemde
wordt vrijgemaakt van elk versleten beeld,
En de Vrees, volledig en normaal als een beest,
Geboren wordt in een wereld van waarheden die
nooit veranderen:
Herstel onze gevallen dag; o, herschik.

O lieve witte kinderen losjes als vogels,
Aan het spelen rond de verwoeste talen,
Zo klein naast hun grote verwarrende woorden,
Zo vrolijk afstekend tegen de grotere stiltes
Van vreselijke dingen die je gedaan hebt: o, laat je
hoofd hangen,
Roekeloos kind met het geweldige brein,
O ween, kind, ween, o ween de vlek weg,
Verloren onschuld die wenste dat je minnaar dood
was,
Ween voor de levens die jouw wensen nooit
hebben geleid.

Weep for the lives your wishes never
led.

O cry created as the bow of sin
Is drawn across our trembling violin.

O weep, child, weep, O weep away the
stain.

O law drummed out by hearts against
the still
Long winter of our intellectual will.

That what has been may never be
again.

O flute that throbs with the
thanksgiving breath
Of convalescents on the shores of
death.

O bless the freedom that you never
chose.

O trumpets that unguarded children
blow
About the fortress of their inner foe.

O wear your tribulation like a rose.

Blessed Cecilia, appear in visions
To all musicians, appear and inspire:
Translated Daughter, come down and
startle
Composing mortals with immortal fire.

O kreet geschapen terwijl de strijkstok van de
zonde
Over onze trillende viool wordt getrokken.

O ween, kind, ween, o ween de vlek weg.

O wet die onder tromgeroffel door harten wordt
doorgegeven
Tegen de nog lange winter van onze intellectuele
wil.

Wat geweest is komt misschien nooit meer terug.

O fluit die bonst met de dankbrengende adem
Van herstellenden op de kusten van de dood.

O zegen de vrijheid waar je nooit voor gekozen
hebt.

O trompetten waarop zorgeloze kinderen blazen
Rond het fort van hun innerlijke vijand.

O draag je rampspoed als een roos.

Gezegende Cecilia, verschijn in visioenen
Aan alle musici, verschijn en inspireer:
Ten hemel gevoerde dochter, daal af en verbijster
Componerende stervelingen met onsterfelijk vuur